

Arrest

nr. 302 889 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. HEYVAERT
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat P. HEYVAERT en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U beweert over de Somalische nationaliteit te beschikken en geboren te zijn in Haye, in Ethiopië. Jullie waren Nomadische herders, dat is de reden dat u daar geboren bent. Na enkele maanden zijn jullie terug verhuisd. U woonde dan vervolgens in Balidhiig, in de regio Togdheer van Somaliland. U behoort tot de Haberjeclo clan, die behoren tot de Isaaq.

U had in het geheim een relatie met een man van een minderheidsclan, hij behoort tot de Tumaal. Uw familie wilde dat u trouwde met een oudere man van 50 jaar oud. U besloot dan in het geheim met uw vriend te trouwen.

Jullie gingen naar een dorp samen en huwden daar op 15 augustus 2012, jullie verbleven er drie weken. Jullie hadden een vrees om gedood te worden, uw echtgenoot liep weg en u keerde terug naar uw familie. Bij terugkeer naar uw familie begonnen de problemen, uw familie sloeg u. Na twee maanden bleek u zwanger te zijn, u werd erg geslagen en werd twee maanden met een ketting vastgebonden. Na negen maanden bent u bevallen, de problemen kwamen ook voor uw kind, uw familie zeiden dat ze hem zouden doden. Toen uw zoon een jaar oud was, bracht u hem naar de familie van uw echtgenoot. U mocht uw kind niet bezoeken van uw familie. U besloot dat u er genoeg van had. In de achtste maand van 2018 verhuisde u naar Buroa, in Somalië. U ging er werken bij een gezin. Uw echtgenoot, die naar Libië gevlucht was, werd gedeporteerd naar Somalië. U zag hem in Buroa, en u werd opnieuw zwanger. Uw vader bedreigde u tot in Buroa. Toen u acht maanden zwanger was, kon u niet meer werken in Buroa, en ging u naar Hargeisa. Dat was in de 8ste maand van 2019. Daar is uw dochter geboren. In de zesde maand van 2020 bent u dan vertrokken uit Somalië, u maakte een tussenstop in Mogadishu. U bleef er zes dagen, en op 19 juni 2020 bent u naar Turkije gegaan.

Op 31 mei 2021 kwam u aan in België en op 1 juni 2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: lidkaarten GAMS, documenten van GAMS (verklaringen onder eed, en een psychologisch attest), attesten van VGV, en een rapport van Nansen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS wijst ten eerste op een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de DVZ en uw verklaringen op het persoonlijk onderhoud op het CGVS die betrekking hebben op cruciale elementen van uw asielrelaas. Het CGVS benadrukt dat u nergens melding maakte van eventuele problemen gedurende uw procedure voor de DVZ (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4). Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u voor het CGVS verklaard had dat u ongeveer zes dagen in Mogadishu verbleven had alvorens u vertrokken bent uit Somalië op 19 juni 2020 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 8). In uw verklaring voor de DVZ (vraag 10) had u echter gezegd dat u zes maanden en twintig dagen in Mogadishu verbleven had, tot aan uw vertrek op 9 juli 2020. Een tweede tegenstrijdigheid werd vastgesteld in de naam van uw moeder. Voor de DVZ had u verklaard dat uw moeder de naam A.O. H. droeg, waar u voor het CGVS verklaarde dat uw moeder H. A.A. heette (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 9). Zowel de naam van de vader van uw moeder als die van de grootvader van uw moeder, is dus verschillend. U werd op deze verschillen gewezen, en u legde hiervoor de schuld bij de tolk die zich misschien vergiste in de namen. Het CGVS wijst er op dat een tolk namen niet vertaalt, maar gewoon overneemt van wat er hem of haar verteld wordt. U kan dus niet louter de fout bij de tolk leggen wanneer er dergelijke manifeste verschillen tussen de namen zijn. Uw verklaringen bij de DVZ werden u ook voorgelezen in het Somalisch en u hebt ondertekend voor akkoord. Ook wanneer er gekeken wordt naar de namen van uw broers en zussen, stelt het CGVS vast dat deze verschillen met degene die u voor de DVZ had gegeven. Voor DVZ verklaarde u dat u één broer en vijf zussen had, met de volgende namen: D., N., N., N., D. en H.. Toen u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd naar de namen van uw broers en zussen, gaf u de volgende namen: D., N., N., N., H. en H.. Dit zijn dan twee broers en vier zussen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Wederom werd u op deze verschillen gewezen, en wederom legde u de schuld hiervan bij de tolk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Een volgende tegenstrijdigheid zit er in de woonplaatsen van uw zus N.. Bij de DVZ werd genoteerd dat ze in Borcu (Buroa) woonde, en bij het CGVS had u verklaard dat al uw broers en zussen in Balidhiig woonden, en nooit elders hebben gewoond.

Ze woonden allemaal samen met hun vader en moeder (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 11). Wanneer u op dit verschil gewezen werd, verklaarde u dat uw zus soms haar grootouders ging bezoeken in Buroa, maar dat ze er niet woont. U weet niet waarom dat dan zo geschreven werd als woonplaats, het is wel

opmerkelijk gezien ze bij DVZ vragen naar de woonplaats, en niet de plaatsen die de broers en zussen soms bezoeken. U beweerde dan dat de tolk u had gevraagd of iemand soms naar Buroa ging, en dat u dan had gezegd dat het meisje soms naar daar ging. Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat ze enkel bij uw zus dan genoteerd hebben dat ze soms naar Buroa ging, in plaats van haar effectieve woonplaats, en wijst er verder ook op dat u deze beweerdelijke fout nooit gecorrigeerd hebt. Tot slot stelt het CGVS ook vast dat u niets vermeldt over uw eigen verblijf in Buroa bij de DVZ (verklaring DVZ vraag 10). U had er verklaard dat u van uw geboorte tot aan uw verhuis naar Hargeisa, in Beridheeg woonde. Toen u hiermee geconfronteerd werd, legde u uit dat u niet in detail gevraagd werd over uw leven. Het CGVS erkent dat het niet de bedoeling is om alle details te geven in het interview voor de DVZ, maar u hebt wel degelijk gezegd dat u tot aan uw verhuis naar Hargeisa in Beridheeg woonde, wat dus geen enkele ruimte laat voor een verblijf in Buroa tussendoor. Het CGVS merkt op dat u toch wel een grote hoeveelheid aan tegenstrijdigheden hebt in uw verklaringen, en het geen afdoende verschoning is om louter te poneren dat de tolk bij de DVZ misschien niet goed Somalisch sprak. **Dergelijke tegenstrijdigheden zijn nefast voor de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

Op basis van uw verklaringen met betrekking tot uw geheime huwelijk met een lid van een minderheidsclan an sich, oordeelt het CGVS ook dat u er niet in slaagde om deze problemen geloofwaardig te maken.

Ook in uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk, zijn er al **tegenstrijdigheden** vast te stellen. Met betrekking tot deze tegenstrijdigheden, worden dezelfde opmerkingen gemaakt, dat u deze niet louter aan de tolk bij de DVZ kan verwijten. Wanneer er gekeken wordt naar de identiteit van uw beweerdelijke echtgenoot, merkt het CGVS op dat u een andere naam gaf bij de DVZ (B.R. S.), dan voor het CGVS (B.R. A.). Het CGVS wees op het verschil in namen, u legde uit dat zijn naam B.R. A. en dan S. is (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). Indien A. effectief de naam van de grootvader van uw echtgenoot is, ziet het CGVS niet in waarom u dat niet zo hebt verklaard bij DVZ. Voor de DVZ had u verklaard dat uw echtgenoot geboren was in Balidhiigh (vraag 15). Wanneer u gevraagd werd naar de geboorteplaats van uw echtgenoot bij het CGVS, legde u uit dat u dat niet weet omdat Somaliërs daar niet over spreken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Het is verder wel opmerkelijk dat u dan wel de exacte geboortedatum kan geven van uw echtgenoot. U zou ook samen met uw echtgenoot een zoon hebben, die u bij DVZ noemde als B.R., M. en voor het CGVS had u verklaard dat zijn naam K.B.R.A. (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 16). U werd op dit verschil gewezen, en u legde uit dat u denkt dat de tolk moeilijkheden had om Somalisch te begrijpen. U verklaarde ook voor het CGVS dat de moeder van uw echtgenoot F. A.O. heette, waar u bij de DVZ verklaarde dat ze A. A.A. heette. U weet niet hoe het komt dat het zo anders werd neergeschreven, u verklaarde dat u nieuw was in dit land, nog maar een week hier was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19-20). Het feit dat u nog maar pas in België aankwam, is geen afdoende verklaring voor een dergelijk manifest verschil in namen.

Om te staven dat uw echtgenoot behoort tot de minderheidsclan Tumaal, werd u ook bevraagd over de discriminatie die hij beweerdelijk ondervond. Ook op dat vlak konden uw verklaringen echter niet overtuigen. U legde uit dat de Tumaal niet gewaardeerd worden als de andere mensen en dat er gezegd worden dat ze van een lage clan zijn (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Gevraagd om toch ook uit te leggen hoe uw echtgenoot persoonlijk die discriminatie ondervond, bleef u echter bij **vage en summiere verklaringen** over dat hij het land ontvluchtte en dat hij gezegd werd dat hij niet met iemands dochter mocht trouwen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 20). Uiteindelijk legde u verder ook nog uit dat zijn klanten hem soms niet betaalden voor de kappersbeurt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21).

U werd ook bevraagd over uw relatie met uw echtgenoot en hoe die verlopen is. U legde uit jullie elkaar leerden kennen aan de wateropslagplaats waar u kleren aan het wassen was, daar zouden jullie aan de praat zijn geraakt (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). U bleef echter erg vaag in uw verklaringen waar jullie dan over spraken aan de wateropslagplaats. U verklaarde dat jullie spraken over 'waar de mensen over spreken tijdens de relatie'. Het CGVS merkt op dat dit nog maar de eerste ontmoeting is, en dat er wel kan verwacht worden dat u hierover doorleefde verklaringen kan afleggen. Het is immers niet gewoonlijk om binnen de Somalische maatschappij als vrouwelijk lid van een meerderheidsclan, nauwe contacten te hebben met een jonge man van de minderheidsclan Tumaal. U verklaarde zelf al dat een meisje 'bewaakt' werd wanneer ze ouder werd (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23).

Ook wanneer u verder bevraagd werd over uw eerste indrukken over hem, legde u uit dat hij u leuk vond, maar dat u ook bang was dat mensen u zouden zien en roddelen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Nergens legde u doorleefde verklaringen af over eventuele overwegingen die u persoonlijk had om met iemand van de laagste klasse binnen Somalië een relatie te starten. U vond hem beweerdelijk een goed persoon, en dat was voldoende dan om al de risico's aan te gaan die met een dergelijke geheime relatie gepaard gingen.

Vier maanden na jullie eerste ontmoeting zou uw toekomstige echtgenoot u ook een telefoon hebben gegeven waarop hij u kon bereiken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Voordien had u geen eigen gsm. U verklaarde initieel dat uw vader te weten kwam dat u met hem sprak over de telefoon (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 22). Later paste u echter uw verklaringen aan door te zeggen dat u uw vader deed geloven dat u met een vriendin sprak over de telefoon, en dat u niet had gezegd dat uw vader te weten kwam dat u met de jongen sprak via de telefoon (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). **Ook gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS sprak u zichzelf dus tegen.** Verder is het ook opmerkelijk dat uw vader dan zei dat u niet meer mocht bellen met de telefoon omdat hij dacht dat u misschien met mannen aan het spreken was, maar dat u wel de gsm kon blijven gebruiken en verstoppen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U werd gevraagd hoe het komt dat u wel de telefoon kon bijhouden, u legde uit dat je als volwassene wel dingen kan verbergen, en dat hij het niet had gezien, anders had hij het wel afgenomen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23).

Het CGVS merkt ook op dat u ook op vlak van data niet altijd rechtlijnige antwoorden gaf. U legde uit dat u ongeveer een jaar een relatie had met uw echtgenoot, voordat u trouwde in midden augustus 2012 (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 21). Dat betekent dat jullie relatie ongeveer in augustus 2011 begon. Eind 2011 bent u echter al te weten gekomen dat u moest trouwen met die oudere man van uw familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23). U verklaarde in uw vrij relaas dat u te weten kwam dat u moest huwen, en dat u dan besloot met uw geliefde te trouwen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Uiteindelijk bleek er dan nog zeker ongeveer acht maanden tussen het moment dat u het vernam dat u moest huwen, en het moment dat u in het geheim huwde te zitten. Dan paste u uw verklaringen aan door te zeggen dat zo een huwelijk plannen lang kan duren, en dat u het zelf pas later te horen kreeg (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Het CGVS benadrukt dat u uitdrukkelijk gevraagd werd om te verklaren hoe u te weten kwam dat u moest huwen (uw broers en zussen hadden u dat gezegd), en wanneer dat gebeurd was (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 23).

Uw verklaringen met betrekking tot het risico dat u liep met betrekking tot uw geheime relatie en huwelijk zijn verder ook weinig aannemelijk. U verklaarde dat jullie beiden gedood zouden worden als mensen te weten kwamen dat jullie een relatie hadden (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Wanneer u dan gevraagd werd wat u vond van het risico dat u nam, legde u uit dat het deed uit liefde (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Het CGVS wijst er op dat u een volwassen vrouw was toen u de relatie aanging, en er dus wel van u kan verwacht worden dat u op doorleefde wijze verklaart hoe dat risico en de gevoelens die u had voor die man, tegen elkaar opwegen. Ook wanneer u expliciet gevraagd werd hoe u omging met het risico, bleef u vaag. U legde uit dat jullie niet nadachten over anderen, en enkel dachten over de liefde, jullie hadden er zelfs nog niet over nagedacht wat jullie zouden doen wanneer iemand jullie relatie zou ontdekken (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 24). Wederom wees het CGVS op het feit dat u zelf verklaarde om het risico liep om gedood te worden, en werd u gevraagd of jullie daar over spraken. U bleef bij vage verklaringen dat de liefde boven alles stond en gaf geen zicht van doorleefde afwegingen en strategieën die u had om met dat risico om te gaan. Uw zogenaamde geheime relatie met een lid van de Tumaal clan is niet gestaafd aan de hand van doorleefde verklaringen.

Het CGVS stelt tevens vast dat uw verklaringen met betrekking tot uw geheime huwelijk niet weten te overtuigen. In uw verklaringen voor de DVZ stond genoteerd als plaats van verbintenis Beridheeg, wanneer u gevraagd werd over uw echtgenoot (vraag 15a). Wanneer u voor het CGVS over uw huwelijk vertelde, legde u echter uit dat jullie naar de geestelijken in het dorp Bili Adde, ten westen van Balidhiig gingen om te trouwen, jullie konden immers niet in uw eigen dorp huwen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Ook op het vlak van het plaats van jullie huwelijk, legde u dus strijdige verklaringen af. Na jullie huwelijk zouden jullie dan nog drie weken in het dorp zijn geweest. Uw verdere verklaringen getuigen niet van een doorleefde beleving van een effectief geheim huwelijk. U legde uit dat jullie overal gezocht werden, dat u schrik had, maar jullie hadden geen enkel plan voor wat jullie zouden doen na het huwelijk (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 25). Hoewel jullie, volgens uw gegeven tijdslijn, maanden de tijd hadden om over dergelijke zaken na te denken voor jullie huwden, hebben jullie er beweerdelijk niet over nagedacht over wat er zou gebeuren na het huwelijk. Dit is bezwaarlijk geloofwaardig te noemen.

U werd er op gewezen dat u het geheime huwelijk hebt gedaan nadat u zelf te weten kwam dat u eigenlijk met iemand anders moest trouwen, en u had op dat vlak dus toch al plannen had gesmeed. U legde dat u over zo een dingen kan nadenken als u geen schrik had, maar dat jullie wilden samenwonen. Het CGVS argumenteert dat men hier toch ook zeker over nadenkt wanneer men wel schrik heeft, gezien de mogelijke gevolgen die er aan verbonden zijn. Het zou pas na het huwelijk in jullie zijn opgekomen dat jullie niet konden samenwonen (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26).

Tot slot slaagde u er ook niet om de feiten die zouden gebeurd zijn na het geheime huwelijk te staven aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Toen u dan uiteindelijk besepte dat u niet zou kunnen

samenwonen met uw echtgenoot, nadat u steeds schrik zou hebben om gedood te worden, besloot u dan beweerdelijk terug te keren naar uw familie (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Het is echter wel uw familie waarvoor u beweerdelijk schrik had. Het CGVS kan inzien dat het niet evident is om zo te leven, maar het is wel weinig geloofwaardig dat u eerder terugkeert naar uw familie, die het gevaar zijn, dan het zoeken naar andere oplossingen. U had immers wel beweerdelijk schrik om gedood te worden. Uw echtgenoot zou dan wel gewoon ergens anders naartoe zijn gegaan, maar u bent niet mee gegaan omdat u een vrees had, en jong, en een vrouw (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 26). Het CGVS merkt op dat u toch ook al samen met hem kon wonen gedurende drie weken in Bili Adde en dat u ook al ongeveer 25 jaar oud was toen. Ook hier zijn uw verklaringen weinig geloofwaardig. Waar u bij DVZ nog verklaarde dat u regelmatig op bezoek ging bij uw zoon vanaf dat hij bij uw schoonmoeder verbleef (vragenlijst), verklaarde u voor het CGVS echter dat u uw baby niet mocht gaan bezoeken van uw familie, dat u niets kon hebben met uw kind (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 18). Wederom bent u strijdig in uw verklaringen.

Het CGVS concludeert dat u er niet in slaagde om aan te tonen dat u Somalië hebt verlaten omwille van een gegronde vrees tot vervolging ten gevolge van een geheim huwelijk met iemand van een minderheidsclan.

Hoewel u aan het initiatief ligt van deze asielpcedure en hoewel u de enige ontvanger van deze beslissing bent, werd B.R.Ma. er door u uitdrukkelijk en integraal bij betrokken in elke etappe van dit verzoek. Haar naam komt namelijk uitdrukkelijk voor in het document "bijlage 26", ingeschreven op datum 01/06/2021 Tijdens het persoonlijk onderhoud van (04/07/2023, pagina 19) vermeldde u het risico, wat haar betreft, op vrouwelijke genitale verminking. Na een volledig onderzoek van uw administratieve dossier meent het Commissariaat-generaal dat het nodig is, afzonderlijke beslissingen voor u en voor B.R.Ma. te nemen omdat het specifieke elementen vaststelt die dit rechtvaardigen.

In verband met uw minderjarige dochter B.R.Ma., geboren op [...]09/2019 in Hargeisa, hebt u, wat haar betreft, een vrees voor vrouwelijke genitale verminking in geval van terugkeer naar Somalië aangehaald. Na een grondig onderzoek van de aangehaalde vrees in hoofde van dit kind heb ik besloten, haar de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen omdat er, wat haar betreft, een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat.

Ten informatieve titel vestig ik uw aandacht op het feit dat België vrouwelijke genitale verminking streng veroordeelt. Deze praktijk maakt het voorwerp uit van een specifieke strafbaarstelling in het Belgisch recht op basis van de volgende wetsbepalingen:

Artikel 409 van het Strafwetboek:

"§1. Hij die eender welke vorm van verminking van de genitaliën van een persoon van het vrouwelijk geslacht uitvoert, vergemakkelijkt of bevordert, met of zonder haar toestemming, wordt gestraft met

gevangenisstraf van drie jaar tot vijf jaar. De poging wordt gestraft met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar."

§2. Indien de verminking uitgevoerd wordt op een minderjarige of met een winstoogmerk, is de straf opsluiting van vijf jaar tot zeven jaar."

§ 3. Indien de verminking een ongeneeslijk lijkende ziekte of een blijvende arbeidsongeschiktheid heeft veroorzaakt, is de straf opsluiting van vijf jaar tot tien jaar.

§ 4. Wanneer de verminking zonder het oogmerk om te doden, toch de dood ten gevolge heeft, is de straf opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar."

§ 5. Is de in § 1 bedoelde verminking op een minderjarige of een persoon die uit hoofde van zijn lichaams of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, uitgevoerd door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of de onbekwame, of door een persoon die hen onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer, dan wordt het minimum van de bij de §§ 1 tot 4 bepaalde straffen verdubbeld in geval van gevangenisstraf en met twee jaar verhoogd in geval van opsluiting." Artikel 10ter, 2° van het Wetboek van Strafvordering:

“Eenieder kan in België vervolgd worden wanneer hij zich buiten het grondgebied van het Rijk schuldig maakt aan: ... 2° een van de misdrijven bepaald in de artikelen 371/1 tot 377 en 409, van hetzelfde Wetboek, indien het feit werd gepleegd op een minderjarige.”

Artikel 422 bis van het Strafwetboek, dat het niet-verlenen van bijstand aan een persoon in gevaar strafbaar stelt en betrekking heeft op elke persoon die het gevaar voor een jong meisje dat wordt bedreigd met genitale verminking, niet zou melden, bepaalt het volgende: “Met gevangenisstraf van acht dagen tot een jaar en met geldboete [...] wordt gestraft hij die verzuimt hulp te verlenen of te verschaffen aan iemand die in groot gevaar verkeert, hetzij hij zelf diens toestand heeft vastgesteld, hetzij die toestand hem is beschreven door degenen die zijn hulp inroepen. [...] De straf bedoeld in het eerste lid wordt op twee jaar gebracht indien de persoon die in groot gevaar verkeert, minderjarig is.”

De commissaris-generaal dient u ervan op de hoogte te brengen dat het krachtens artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering zijn plicht is om, bij de uitoefening van zijn functie, bij de procureur des konings elke inbreuk op artikel 409 en 422 bis van het Strafwetboek aan te geven.

Wat uw eigen genitale verminking betreft, wordt dit element niet in vraag gesteld. Deze beslissing is echter niet gebaseerd op de realiteit van de verminking die u hebt ondergaan. Wat de afwezigheid van vrouwelijke genitale verminking bij uw dochter betreft, werd dit document in aanmerking genomen door het Commissariaat-generaal bij de erkenning van de vluchtelingenstatus aan B.R.Ma.. Dit document versterkt namelijk de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat uw dochter moet worden beschermd.

*Het CGVS ontving na uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS nog een rapport van Nansen (Nansen profiel 1-20: de nood aan internationale bescherming van Somalische vrouwen slachtoffer van genitale verminking type III). In de begeleidende mail d.d. 28/07/2023 geeft uw advocaat aan dat u niet bevraagd werd over uw eigen besnijdenis (VGV/FGM) en dat het belangrijk is om te noteren dat vrouwen die al besneden werden steeds vrezen om opnieuw slachtoffer te worden van FGM in geval van terugkeer naar Somalië. **Het CGVS wijst er ten eerste al op dat u noch op de DVZ, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS, verklaart hebt een vrees te hebben bij terugkeer naar Somalië ten gevolge van uw besnijdenis of een vrees hebt om mogelijk opnieuw slachtoffer te worden van een besnijdenis.** U voegde deze vrees niet toe toen u gevraagd werd of u bij DVZ alle redenen hebt kunnen geven met betrekking tot uw vertrek uit Somalië (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 4), en u maakte er ook geen melding van toen u expliciet gevraagd werd naar uw vrees bij terugkeer naar Somalië (notities persoonlijk onderhoud CGVS p. 19). Op het einde van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS hebt u verklaard dat u alle redenen hebt gegeven waarom u niet kan terugkeren naar Somalië en ook uw advocaat voegde niets meer toe over een eventuele vrees ten gevolge van besnijdenis in diens opmerkingen. Op 17 juli 2023 kreeg het CGVS van uw raadsheer een e-mail met de vermelding dat u de notities had gelezen, en dat u nog een opmerking wilde doen over de geboortedatum van uw echtgenoot. Ook per dit schrijven, na het lezen van de notities, legde u geen extra verklaringen af over een vrees met betrekking tot uw eigen besnijdenis. Dat u pas in een tweede schrijven, meer dan 20 dagen na het persoonlijk onderhoud op het CGVS, voor het eerst melding maakt van een persoonlijke vrees voor besnijdenis/ ten gevolge van uw besnijdenis, is weinig ernstig en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees ten zeerste.*

Indien u dergelijke vrees koesterde, mag van u weldegelijk verwacht worden dit te vermelden. Van een verzoekster om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties belast met het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. U hebt de verplichting om uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming en het is aan u om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de instanties kunnen beslissen over dit verzoek. Het CGVS wijst er ook op dat er ook nog tegenindicaties zijn in uw dossier die er op wijzen dat u geen vrees hebt voor besnijdenis.

Zo bent u twee keer bevallen in Somalië, zonder hierbij te hebben verklaard dat u herbesneden werd, of dat u een vrees had voor herbesnijdenis. Na uw eerste bevalling woonde u toch heel de tijd bij uw familie, wat toch staat dat uw eigen familie niet de vervolgende actoren zullen zijn voor een nieuwe besnijdenis. Verder verwees uw raadsheer met betrekking tot deze vrees enkel naar het rapport van Nansen dat werd toegevoegd, en werd deze vrees niet persoonlijk voor u geconcretiseerd. In de conclusie van het rapport van Nansen staat dat de organisatie van oordeel is dat het ‘redelijk waarschijnlijk’ is dat een Somalische vrouw die een type III besnijdenis onderging, in de toekomst desinfibulatie of herinfibulatie zal moeten ondergaan. Deze conclusie komt uit twee bronnen die beweren dat herinfibulatie vaak voorkomt na de eerste geboorte (wat dus bij u niet gebeurde), en dat het vaak de keuze is van de vrouw, die onder druk kan gezet worden. Soms worden vrouwen ook onder druk gezet (rapport Nansen p. 5). Dergelijke verwijzing naar bepaalde

algeme informatie over eventuele mogelijke besnijdenis is niet voldoende om in uw hoofde een individuele vrees vast te stellen.

U maakt op generlei wijze aannemelijk dat of onder welke omstandigheden u bij een terugkeer naar haar land van herkomst het slachtoffer zou worden van VGV. Evenmin duidt u concreet aan wie er daarbij druk op u zou (kunnen) leggen. Derhalve zijn er in casu goede redenen voorhanden in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet opnieuw het slachtoffer zou worden van VGV. De neergelegde lidkaart van GAMS bevestigt enkel uw lidmaatschap van deze organisatie, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat u in Somalië enige vrees voor vervolging heeft omwille van uw VGV.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit Balidhiig In casu dient dus de veiligheidssituatie in Somaliland beoordeeld te worden. Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Somaliland en Puntland (zie "**EASO COI Report. Security Situation**" van 20 september 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_security_situation_20210920.pdf; "**EASO COI Report. Actors**" van 2 juli 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_somalia_actors_20210702.pdf en ook op <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat verschillende bronnen stellen dat de zelfverklaarde republiek Somaliland en de semiautonome federale lidstaat Puntland een relatieve vrede en stabiliteit kennen. Zowel Somaliland als Puntland hebben niet de volledige controle over hun territorium. In **de betwiste gebieden, met de name de regio's Sool, Sanaag en Cayn**, komt het hierdoor soms tot een grensconflict tussen de Somalilandse veiligheidsdiensten en deze van Puntland. Niettegenstaande dit langdurig conflict tussen Puntland en Somaliland over de militaire en politieke controle over deze gebieden, behoren Sool en Sanaag tot de categorie van regio's met een laag aantal incidenten en slachtoffers. Het merendeel van de incidenten betreft gewelddadige incidenten tussen Somalilandse en Puntlandse troepen, verschillende clanmilities en confrontaties tussen milities en veiligheidsdiensten.

De veiligheidssituatie in **Somaliland** is voorts relatief stabiel, op het grensgebied met Puntland na. Het geregistreerde geweld bestaat voornamelijk uit incidenten tussen de Somalische veiligheidsdiensten en clanmilities enerzijds en tussen clanmilities onderling anderzijds. Zowel de regio Awdal als de regio's Wogooyi Galbeed en Togdheer behoren tot de regio's in Somalië met het laagste aantal incidenten in de verslagperiode, en het laagste aantal slachtoffers.

Niettegenstaande **Puntland** de meest stabiele en ontwikkelde staat van Somalië genoemd wordt, wordt Puntland nog steeds getekend door uitdagingen op het vlak van de veiligheid, zoals clashes met Somaliland (over de betwiste gebieden Sool, Sanaag en Cayn) en Galmudug, de aanwezigheid van en veiligheidsincidenten door al-Shabaab, de aanwezigheid van ISS en clanrivaliteit.

Niettegenstaande de Puntlandse veiligheidstroepen het grootste gedeelte van de regio Bari beweren te controleren, zou al-Shabaab ook een gedeelte controleren of opeisen. Gewapende confrontaties, beschietingen/artillerie/ raketaanvallen en het gebruik van op afstand bestuurbare explosieven werden toegeschreven aan al-Shabaab. ISS is eveneens aanwezig in de regio, wat heeft geleid tot gewapende confrontaties, moordaanslagen en explosies. De militaire troepen van Puntland werden voornamelijk betrokken in gevechten, onder andere met al-Shabaab en ISS. Voorts vinden er verschillende clanconflicten plaats in de regio, meestal over grondstoffen en land. Er vindt dan ook willekeurig geweld plaats in de regio Bari, maar niet op een hoog niveau. De regio Nugal behoort tot één van de regio's van het land met het laagst aantal veiligheidsincidenten in de verslagperiode. De Puntlandse overheid heeft de volledige controle over de regio, maar al-Shabaab is er wel aanwezig wat soms leidt tot veiligheidsincidenten, zoals het neerschieten van een burger en een zelfmoordaanslag op de gouverneur van Nugal, waarbij er twee doden vielen. Voorts werd de regio Nugal getroffen door clan confrontaties en clashes tussen verschillende tribale milities of tribale milities en veiligheidstroepen, vaak gelieerd aan grondconflicten, maar van grote clanconflicten is er in de regio echter geen sprake.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat het leven

of de persoon van burgers in Somaliland, Puntland en de betwiste gebieden actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Somaliland aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Somaliland in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar uw regio van herkomst een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Somaliland. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de overige documenten die u neerlegde, stelt het CGVS vast dat deze niet van die aard zijn dat ze een ander licht werpen op de vaststellingen in deze beslissing. U legde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een attest naar van GAMS van psychologische opvolging. In het attest staat dat sinds 14/12/2022 psychologisch opgevolgd wordt door klinisch psychologe H. U., met een frequentie van één of twee keer per maand. Veder bevat het attest geen andere informatie, er zou niet voldoende tijd geweest zijn tussen de oproepingsbrief en het persoonlijk onderhoud om een omstandig attest op te stellen. Dit attest zou nog volgen in de volgende dagen, volgens dit document. Ook op het moment van het schrijven van de beslissing werd een dergelijk attest niet ontvangen. Per het schrijven van uw raadsheer dd. 28/07/2023 zou dit volgen in de komende weken, maar het werd nog niet ontvangen. Het CGVS stelt wel vast dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen is, en dat er verder ook geen opmerkingen van uw advocaat kwamen die betrekking hadden op uw psychologische toestand, behalve de verwijzing dat u naar de psycholoog gaat.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 10 juli 2023. Op 17 juli 2023 ontving het CGVS uw opmerkingen via uw raadsman, u paste enkel de geboortedatum van uw echtgenoot aan, er werd rekening mee gehouden in de opmaak van deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor asiel en migratie op het feit dat Mevrouw I.M.H. de ouder is van een minderjarig kind aan wie de vluchtelingenstatus werd toegekend.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoekster voert in het verzoekschrift een enig middel aan afgeleid uit de schending van:

- “- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;*
- artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980;*
- artikel 3 EVRM;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten);*
- de beoordelingsfout.”*

Zij ontwikkelt dit middel als volgt:

“1. MOTIEVEN BESTREDEN BESLISING

[...]

2. BEOORDELING VLUCHTRELAAS EN GELOOFWAARDIGHEID

9. Verzoekster meent dat verwerende partij de lat zeer hoog heeft gelegd bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid en zich daarbij bijna uitsluitend tot een subjectieve beoordeling heeft beperkt, die op geen enkele manier rekening houdt met haar specifieke profiel en haar rurale herkomst.

Uit een grondige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt verzoekster vast dat haar verklaringen van haar persoonlijk onderhoud op het CGVS over het algemeen eensluidend zijn, een duidelijk verloop vertonen, volledig gelijklopend en zowel consistent als coherent zijn.

Artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet bepaalt dat verwerende partij het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze dient te beoordelen. Zoals hieronder duidelijk zal blijken, meent verzoekster dat verwerende partij zich niet aan de principes van een dergelijke beoordeling heeft gehouden.

a. Principes beoordeling van de geloofwaardigheid

[...]

b. Onderzoek naar de toegepaste beoordeling van de geloofwaardigheid door verwerende partij: subjectief en gebrekkig gemotiveerd

11. Wat de beoordeling van verzoeksters verklaringen betreft door verwerende partij, merkt zij op dat er inderdaad een aantal tegenstrijdige verklaringen vastgesteld konden worden, maar dat deze ofwel niet van doorslaggevend belang zijn bij de beoordeling ofwel onvoldoende in het licht van het geheel van haar verklaringen beoordeeld werden.

Zo bijvoorbeeld legde verzoekster duidelijk uit dat een aantal namen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerdelijk genoteerd werden, wat ze niet anders kan verklaren dan een interpretatie- of communicatiefout, daar het namen betroffen van haar moeder, haar echtgenoot, haar zoontje, de naam van de moeder van haar echtgenoot en het aantal broers en zussen. Verzoekster meent dat dergelijke elementaire informatie dermate fundamenteel is dat ze niet kan inzien hoe het mogelijk is dat ze zich daarin zou vergissen. Het lijkt bovendien uitermate onwaarschijnlijk dat verzoekster hiermee zou trachten de asiendiensten te misleiden, nu deze informatie louter bijkomstig is, niet de kern van haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging raakt en er dus op geen enkele manier ingezien kan worden in welke mate ze voordeel zou halen uit het liegen, achterhouden of geven van verschillende namen en informatie.

Verzoekster volhardt aldus in de motieven die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht uit Somalië en voor haar gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer, zoals zij deze uitgebreid uiteengezet heeft tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS.

12. Behalve de aangevoerde tegenstrijdigheden, merkt verwerende partij ook op dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot haar geheime huwelijk met een lid van een minderheidsclan niet geloofwaardig zijn omdat haar verklaringen over de discriminatie van deze minderheidsclan, over haar relatie met deze man en het risico dat ze liep omwille van deze relatie en hun huwelijk summier, vaag, weinig doorleefd en weinig aannemelijk zouden zijn.

Wat dat betreft, merkt verzoekster op dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar profiel als niet-geschoolde, analfabetische vrouw afkomstig uit ruraal Somalië (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Niet alleen gaat de beoordeling van verwerende partij uit van een subjectieve lezing van haar verklaringen, door deze als onvoldoende doorleefd en te vaag te beschouwen, zonder zich hierbij op echt objectieve elementen te baseren, maar bovendien houdt het op geen enkele manier rekening met het profiel van verzoekster. Inderdaad is het zo dat van een laaggeschoolde, analfabetische vrouw uit ruraal Somalië minder gedetailleerde, uitgebreide verklaringen verwacht kunnen worden nu er eenmaal aangenomen kan worden dat zij haar taalniveau en woordenschat minder ontwikkeld zijn. Dat verzoekster dus eenvoudigere antwoorden geeft op de vragen die ze voorgelegd krijgt, zou dan ook niet mogen verbazen gelet op haar profiel.

Het is dan ook tegen deze achtergrond dat haar “weinig doorleefde, vage en summiere” verklaringen beoordeeld moeten worden en dat vastgesteld moet worden dat zij niettemin op de vragen van de protection officer kon antwoorden, zij het met kortere, maar gerichte antwoorden die de kern van de vraag beantwoordden.

Zo moet vastgesteld worden dat verwerende partij haar ten laste legt dat ze geen zicht gaf van doorleefde ‘afwegingen’ en ‘strategieën’ om met het risico als gevolg van het huwelijk om te gaan. Een dergelijke motivering kadert opnieuw enerzijds binnen de subjectieve verwachtingen die verwerende partij vooropstelt en anderzijds binnen het gebrek aan enig begrip voor de verschillende Somalische socio-culturele realiteit en het profiel van verzoekster als niet-geschoolde analfabetische vrouw.

13. Tegen deze achtergrond meent verzoekster aldus dat verwerende partij verwachtingen heeft gecreëerd waaraan verzoekster omwille van haar profiel niet aan kon voldoen. Haar verklaringen met betrekking tot de kern van haar asielrelaas en haar vrees voor vervolging werden bovendien op te subjectieve wijze beoordeeld zonder afdoende met de verschillende Somalische socio-culturele context en haar profiel als niet-geschoolde analfabetische vrouw rekening te houden.

Gelet op het voorgaande meent verzoekster dan ook dat zij voldoende geloofwaardige elementen heeft aangeleverd die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de

toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

3. BEOORDELING VERVOLGINGSVREES OMWILLE VAN EEN RISICO OP VROUWELIJKE GENITALE VERMINKING

14. Volgens verwerende partij bestaat er geen risico op vrouwelijke genitale verminking als vervolgingsvrees en -grond in hoofde van verzoekster.

Vooraleer verder in te gaan op deze motivering die geenszins berust op een grondig onderzoek naar deze vrees en dit risico, meent verzoekster dat het pertinent is om de principes in dit verband te herhalen.

a. Principes

[...]

b. Toegepast: gebrekkig onderzoek naar het risico op vrouwelijke genitale verminking als vervolgingsvrees en vervolgingsgrond

21. Volgens de bestreden beslissing bestaat er in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging op vrouwelijke genitale verminking omdat ze dit risico enerzijds zelf niet heeft aangevoerd en anderzijds omdat ze op generlei wijze aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden ze hier het slachtoffer van zou kunnen worden.

Verwerende partij verwijst naar de vaststelling dat verzoekster in Somalië twee keer bevallen is – zonder hierbij verklaard te hebben dat ze daarna opnieuw besneden werd of dat ze een vrees zou hebben om opnieuw besneden te worden. Omdat ze na haar bevalling ‘toch heel de tijd bij haar familie’ woonde, zou dit volgens verwerende partij betekenen dat haar familie niet de vervolgende actoren zouden zijn van een nieuwe besnijdenis.

22. Afgezien van de zeer gebrekkige en manke motivering waarop verwerende partij zich baseert om tot deze conclusie te komen, moet verzoekster in weerwil van wat verwerende partij bepaalt, vaststellen dat zij over dit risico op geen enkele manier bevraagd is geweest en dat verwerende partij op generlei wijze dit risico op deugdelijke, diepgaande en individuele manier heeft onderzocht, laat staan dat het daarbij toepassing heeft gemaakt van de hierboven uiteengezette principes die bepalen dat in dergelijke gevallen een gendersensitieve benadering had toegepast moeten worden.

Inderdaad moet vastgesteld worden dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud enkel over de vrees voor vervolging omwille van VGV in hoofde van haar dochtertje bevraagd werd, zonder dat ze over haar eigen besnijdenis bevraagd werd, hoewel er voldoende elementen aanwezig waren die ertoe hadden moeten leiden dat ze hierover bevraagd werd:

[...]

Hoewel verzoekster dan wel niet zelf een vrees heeft aangehaald om opnieuw slachtoffer te worden van vrouwelijke genitale verminking, zijn er echter wel voldoende aanwijzingen voorhanden die hadden moeten leiden tot een spontaan onderzoek door verwerende partij volgens de principes van de gendersensitieve behandeling en beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, zoals hierboven uiteengezet.

Zo werd in de loop van de procedure ten eerste wel degelijk een medisch attest neergelegd, meer bepaald een standaard medisch attest met betrekking tot VGV, opgesteld door Dr. H. G. op 8 juni 2022 (stuk 3). In dat attest komt de arts tot de vaststelling dat verzoekster een vrouwelijke genitale verminking van het type 3 (infibulatie) heeft ondergaan, waarbij meer specifiek genoteerd werd dat volgende onderdelen besneden werden:

- de clitoris (clitoridectomie);

- de verwijdering van haar kleine schaamlippen (ablation petite lèvre);

- het openen en opnieuw sluiten van de kleine schaamlippen naar aanleiding van 2 bevallingen (ouverture et refermeture par accolement des petites lèvres lors les 2 accouchements);

Verzoekster onderstreept andermaal dat, hoewel ze dit medisch attest uitdrukkelijk ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorgelegd, ze hier geen enkele vraag over heeft gekregen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Ten tweede, niet alleen dit medisch attest, maar bovendien ook de tussenkomst van haar advocaat per mail, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, had een concrete aanleiding moeten vormen voor verwerende partij om dit risico grondig, concreet en op individuele wijze te onderzoeken. Het is inderdaad zo dat de advocaat met deze tussenkomst de concrete objectieve risico's kenbaar heeft gemaakt in functie van een individuele vervolgingsvrees in hoofde van verzoeker.

Dit klemt des te meer nu er beklemtoond werd in dit schrijven dat na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud vastgesteld werd dat er geen vragen werden gesteld aan verzoekster over haar besnijdenis, dat er voldoende objectieve informatie bestaat dat vrouwen die eerder besneden werden in geval van terugkeer naar Somalië opnieuw het risico lopen hiervan slachtoffer te worden en dat daarom artikel 48/7 Vreemdelingenwet toegepast had moeten worden.

Dat verzoekster “pas in een tweede schrijven, meer dan 20 dagen na het persoonlijk onderhoud op het CGVS, voor het eerst melding” gemaakt heeft van deze vervolgingsvrees, is volgens verwerende partij dan

wel “weinig ernstig” te noemen en zou “de geloofwaardigheid” van haar vrees “ten zeerste” ondermijnen, maar dit neemt niet weg dat deze tussenkomst op zich aanleiding had moeten geven tot een onderzoek naar de vervolgingsvrees op deze gronden. Met dergelijke motivering kan er opnieuw bezwaarlijk van een grondig, gendersensitief onderzoek gesproken worden.

Verwerende partij kan bovendien niet zomaar de uitsluitende verantwoordelijkheid van dit soort vervolgingsrisico's bij verzoekster leggen als er voldoende concrete objectieve elementen (zie verder) voorhanden zijn, die daarbovenop nog eens gendergevoelig zijn en een gendersensitieve behandeling vereisen conform de hierboven uiteengezette principes.

Het is weinig ernstig van verwerende partij om geen ‘geloofwaardigheid’ te hechten aan deze vrees louter omdat verzoekster zich hier zélf, persoonlijk, niet over heeft uitgesproken in het kader van het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming, terwijl er enerzijds voldoende objectieve informatie voorhanden is die wijst op de concrete risico's en op het gebrek aan kennis en besef van deze risico's binnen sommige bevolkingsgroepen (zie infra) en anderzijds de aard van de vervolgingsvrees op zich vereist dat verwerende partij het verzoek om internationale bescherming, op basis van de gegevens die het reeds ter beschikking had (met name vooral het medisch attest), op een gendersensitieve wijze had moeten onderzoeken en beoordelen, quod non in casu.

Op basis van de principes van de samenwerking binnen de asielprocedure én het gendergevoelige onderzoek had verwerende partij dan ook de kans moeten geven aan verzoekster om haar in de vertrouwelijkheid van het persoonlijk onderhoud vragen voor te leggen over deze specifieke vervolgingsvrees. Dat verzoekster hierbij zelf niet spontaan aangegeven heeft een risico te lopen om opnieuw slachtoffer te worden van VGV, speelt, gelet op de concrete elementen, in feite geen rol bij de beoordeling van het objectieve risico in haar hoofde gebaseerd op het neergelegde medisch attest én de specifieke landeninformatie (hierover zie infra).

Ook Nansen meent dat de gendersensitieve benadering door de asielinstanties een rol speelt in het onderzoeken van gendergerelateerde vervolgingsvrees, waarbij verzoekster spontaan had bevraagd moeten worden over een eventuele dergelijke vrees, quod non in casu:

[...]

23. Hoe dan ook zegt een eventueel gebrek aan kennis, bewustzijn of besef omtrent de risico's op VGV, dat er in voorkomend geval toe geleid heeft dat verzoekster dit risico zelf niet aangevoerd heeft, niets over het objectieve risico om hier opnieuw slachtoffer van te worden, zoals in casu het geval is.

Hieromtrent verwijst verwerende partij echter louter naar zeer vage en summiere ‘tegenindicaties’ die erop wijzen dat ze geen vrees zou moeten hebben voor ‘besnijdenis’.

Concreet verwijst de bestreden beslissing ten eerste naar het feit dat verzoekster ‘twee keer bevallen’ is in Somalië zonder daarbij verklaard te hebben dat ze herbesneden werd of dat ze hier een vrees voor had.

Verzoekster heeft dit dan misschien niet in de context van de vragen over haar bevallingen verklaard, maar als verwerende partij de moeite zou gedaan hebben om het medisch attest VGV bij de beoordeling te betrekken, dan had het zelf kunnen vaststellen dat door een arts werd vastgesteld dat verzoeksters schaamlippen geopend én opnieuw gesloten geweest zijn naar aanleiding van twee bevallingen.

Dergelijke motivering is dus op z'n minst gebrekkig te noemen en toont andermaal het gebrek aan deugdelijk, diepgaand en concreet onderzoek aan.

Ten tweede meent verwerende partij dat verzoekster na haar eerste bevalling “toch heel de tijd” bij haar familie gewoond heeft, wat volgens verwerende partij “toch staat dat haar eigen familie niet de vervolgende actoren zullen zijn voor een nieuwe besnijdenis”. Het is volstrekt onduidelijk wat verwerende partij met dergelijke motivering wilt bewijzen en waarom het zou blijken dat, omdat ze na haar bevalling verder bij haar familie gewoond heeft, de familie niet de vervolgende actor zou zijn. Verzoekster meent dat er sprake is van een ernstige beoordelings- én motiveringsfout door dergelijke nietszeggende motieven en gevolgtrekkingen te hanteren, zonder daarbij bovendien naar objectieve landeninformatie te verwijzen.

24. Bij gebreke aan enig onderzoek door verwerende partij, kan verzoekster in het kader van dit verzoekschrift kort verklaren dat haar schaamlippen na haar eerste bevalling opnieuw dichtgenaaid werden, dat deze vervolgens door penetratie geopend werden in het kader van haar tweede zwangerschap en dat ze na haar tweede bevalling opnieuw geïnfibuleerd (herinfibulatie) geweest is. Tijdens haar tweede bevalling werd ze thuis bijgestaan door een vrouwelijke verpleegster die haar bij de bevalling begeleid en haar opnieuw dichtgenaaid heeft. Dit zijn geen louter blote beweringen, maar kan eveneens afgeleid worden uit het neergelegde medisch attest dat de vrouwelijke genitale verminking vaststelt (stuk 3).

25. Wat de objectieve aanwijzingen in dat verband betreft dat verzoekster inderdaad een gegronde vrees heeft voor vervolging omwille van VGV in geval van terugkeer, en met name herinfibulatie, zijn ten eerste de Eligibility Guidelines van UNHCR met betrekking tot Somalië van belang. In deze Guidelines wordt gesteld dat vrouwen in het algemeen een groot risico lopen op vervolging gebaseerd op gendergerelateerd geweld:

[...]

Hoewel deze Guidelines intussen van 2010 dateren, bevestigt ook actuele en recentere informatie dat vrouwelijke genitale verminking inderdaad nog steeds quasi universeel is bij jonge en volwassen vrouwen in Somalië, met een prevalentiegraad van 99,2% van de vrouwelijke Somalische bevolking, óók in Somaliland.¹⁶

Enkel in de hoger opgeleide regionen van de bevolking zou VGV iets minder voorkomen bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar (96,3 % bij degenen met een hoger diploma ten opzichte van 99,3 % bij degenen die geen formele opleiding genoten hebben).¹⁷

De hoge prevalentiegraad, het gebrek aan doortastende wetgeving en de diepgewortelde maatschappelijke en sociale normen die hieraan de basis liggen, werden recent eveneens nogmaals bevestigd in het geactualiseerde EUAA Country Guidance rapport met betrekking tot Somalië van augustus 2023:

[...]

Somalië kent nog steeds geen wettelijk of strafrechtelijk verbod op deze onmenselijke praktijk. Dit heeft uiteraard te maken met het feit dat 99% van de vrouwelijke bevolking tussen 15-49 jaar genitale verminking ondergaan heeft, waarmee Somalië het land is met de hoogste prevalentiegraad ter wereld. In het algemeen is de steun voor de voortzetting van VGV groot in Somalië en Somaliland: meer dan driekwart (76,4%) vindt dat de praktijk moet worden voortgezet, terwijl dit cijfer in 2006 slechts ongeveer 65% bedroeg. Rijkere vrouwen en vrouwen met een hoger opleidingsniveau zijn minder vaak voorstander van de voortzetting ervan. Bijna driekwart (72%) van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar gelooft dat VGV een vereiste is van hun godsdienst.

Specifiek met betrekking tot de herkomstregio van verzoekster, Togdheer in Somaliland, werd bovendien vastgesteld dat de praktijk van VGV in 2022 zelfs is toegenomen. Ook stelt EUAA vast dat vrouwen die terugkeren uit Europa doorgaans onder druk gezet worden om VGV te ondergaan. Het maakt dus geen verschil uit of vrouwen lang binnen het traditionele clanmilieu hebben doorgebracht of 'beïnvloed' geweest zijn door een 'westerse' levensstijl of normen en waarden voor de traditionele Somalische maatschappij en normen.

NANSEN vat deze praktijk in de Somalische context samen in een rapport over de nood aan internationale bescherming van Somalische vrouwen die slachtoffer zijn van vrouwelijke genitale verminking type 3, zoals verzoekster in casu:

[...]

Het rapport bespreekt eveneens de gevolgen van dit type van genitale verminking en bevestigt de vaststellingen in hoofde van verzoekster gedaan in het medisch attest in verband met de uitvoering van desinfibulatie bij de bevalling en herinfibulatie na de bevalling:

[...]

In een eerder rapport van EUAA (toen nog EASO) werd de essentie van VGV type 3 / infibulatie, incl. desinfibulatie in geval van seksuele betrekkingen of bevalling, als volgt samengevat:

[...]

Ook bevestigt EUAA dat vrouwen die slachtoffer zijn van VGV type 3 (infibulatie) vóór de geslachtsgemeenschap gedesinfibuleerd (of gedefibuleerd) worden, meestal door een gezondheidswerker of zelfs door de echtgenoot. Andere redenen voor desinfibulatie kunnen de voorbereiding op een bevalling zijn of omwille medische redenen die verband houden met VGV, zoals complicaties tijdens de menstruatie. EUAA bevestigt eveneens dat herinfibulatie (na gedesinfibuleerd te zijn, opnieuw geïnfibuleerd worden) veelvoorkomend is, in alle delen van Somalië voorkomt en specifiek in Somaliland, waar verzoekster afkomstig van is, vaak omwille van maatschappelijke druk uitgevoerd wordt. Volgens EUAA zijn er verschillende redenen waarom herinfibulatie uitgevoerd wordt, waarbij de bevalling een veelvoorkomende reden is. Bij geïnfibuleerde vrouwen die VGV type 3 ondergaan hebben, zoals verzoekster, wordt dit proces doorgaans herhaald voor de eerste twee tot vier baby's. EUAA bevestigt dat de vrouwen meestal gehoorzamen aan de druk van familie of echtgenoot om opnieuw geïnfibuleerd te worden, omdat het anders 'heel moeilijk' zou zijn om zelf te beslissen en de procedure te weigeren. Behalve onder druk van de familie besluiten vrouwen ook om na de bevalling opnieuw geïnfibuleerd te worden om seksueel aantrekkelijk te blijven voor hun man of om weer 'verzorgd en mooi' te worden:

[...]

In dat verband moet herhaald worden dat verzoekster herhaaldelijk slachtoffer is geworden van vrouwelijke genitale verminking, meer bepaald van het type 3 (infibulatie) en hier tot op vandaag nog steeds de gevolgen van draagt, doordat haar schaamlippen na haar laatste bevalling opnieuw dichtgenaaid werden (zie medisch attest – stuk 3). Dit betekent niet alleen dat zij in geval van terugkeer naar Somalië bij eventuele seksuele betrekkingen of bij medische complicaties als gevolg van menstruatieproblemen bv. opnieuw geopend zullen moeten worden, maar ook dat deze hierna opnieuw gesloten dreigen te worden onder druk van de maatschappij en de familie. Dat verzoekster reeds eerder onder druk van haar familie herinfibulatie heeft moeten ondergaan, toont, in weerwil van verwerende partij (dat nagelaten heeft dit te onderzoeken en integendeel verwijst naar het verblijf bij de familie om aan te tonen dat deze 'geen vervolgende actor kan zijn') net aan dat zij herhaaldelijk slachtoffer is van deze onmenselijke praktijk en dat er voldoende redenen zijn om aan te nemen dat zij hier opnieuw slachtoffer van dreigt te worden in geval van terugkeer naar Somalië.

Over de praktijk en de gevolgen van desinfibulatie en herinfibulatie voor en na de bevalling, zeggen de Guidelines van UNHCR verder het volgende, waarmee de eerdere vaststellingen opnieuw bevestigd worden:

[...]

Wat de risico's van herinfibulatie betreft in Somalië, bevestigt ook NANSSEN in het eerder geciteerde rapport dat deze praktijk verhoogde gezondheidsrisico's met zich meebrengt, een nieuwe bron van pijn en trauma is en dat herinfibulatie effectief kan voorkomen als gevolg van maatschappelijke of familiale druk na bevalling:

[...]

De gevolgen van VGV type 3 zijn vaak onomkeerbaar en kunnen slechts mits een medisch verantwoord uitgevoerde operatie in een ziekenhuis, verlicht worden, waarbij er in geval van terugkeer niettemin nog steeds een mogelijks risico op herinfibulatie en dus nog steeds een risico op vervolging bestaat:

[...]

De vrees voor een herinfibulatie in geval van terugkeer naar Somalië in hoofde van verzoekster is in ieder geval reëel op basis van deze informatie. De algemene omstandigheden in het land van herkomst – met name vooral de zeer hoge prevalentiegraad en het algemene gebrek aan (overheids)bescherming vanwege de maatschappelijk sterk ingeburgerde praktijk, waardoor er eveneens een grote maatschappelijk-familiale druk bestaat in Somalië, maar ook het feit dat verzoekster reeds eerder herhaaldelijk slachtoffer werd van VGV – nopen er inderdaad toe te concluderen dat een objectieve vrees om opnieuw VGV te ondergaan, of hier verder de gevolgen van te moeten dragen, een subjectieve, reële vrees op herinfibulatie rechtvaardigt.

26. Een eventueel vermeende ongeloofwaardigheid die zou worden weerhouden met betrekking tot haar persoonlijke en familiale situatie doet er in het geval van deze context niet toe. Het VN-Antifoltercomité besliste in gelijkaardige zin dat de algemene context in die zin dermate doorweegt dat een eventueel gebrek aan geloofwaardigheid omtrent de persoonlijke situatie niet kan doorwegen:

[...]

27. Ook Uw Raad erkent dat vrouwelijke genitale verminking type 3 als een extreme vorm van genitale verminking en een bijzonder ernstige vorm van vervolging die uiterst schadelijke en herhaalde gevolgen kan hebben voor het leven van een vrouw. Daarnaast is het volgens Uw Raad een ernstige aanwijzing dat een vrouw afkomstig is van een traditioneel milieu.

In geval vastgesteld wordt dat een verzoekster een dergelijk type van vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan dienen volgens de Raad twee aspecten van de vrees minutieus onderzocht te worden, wat verwerende partij in casu echter geheel heeft nagelaten. Het gaat enerzijds over de vraag naar de permanente gevolgen van de genitale verminking, op fysiek en psychisch vlak en het voortdurend karakter ervan. Anderzijds gaat het over de vraag naar herhaling van de initiële vervolging of minstens van een vervolging die hiermee een verband vertoont.

Het is dan ook vaststaande rechtspraak van Uw Raad dat infibulatie door haar specifieke aard (infibulatie en desinfibulatie) meestal voor vrouwen die deze hebben ondergaan een risico op herhaalde, voortdurende vervolging creëert gezien de noodzaak van toekomstige interventies die neerkomen op het reproduceren van de oorspronkelijke vervolging. Bijgevolg past ook Uw Raad in dergelijke gevallen artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet toe:

[...]

De gevolgen voor verzoekster, omwille van meervoudige, herhaalde genitale verminkingen – die telkens individueel beoordeeld ernstige folterdaden of onmenselijke of vernederende behandelingen uitmaken – vertonen in haar geval dus een vergevorderd voortdurend en permanent karakter.

28. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat ondanks het vermeende gebrek aan een subjectief aangehaalde vrees in hoofde van verzoekster er met het medisch attest niettemin niet alleen wel degelijk subjectieve elementen werden voorgelegd die een gendersensitieve behandeling van haar verzoek tot gevolg hadden moeten hebben, maar bovendien ook dat er voldoende objectieve elementen voorhanden zijn om aan te nemen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Somalië heeft ingevolge het voortdurende karakter van haar reeds ondergane vrouwelijke genitale verminking type 3 (infibulatie) en het daarbij onlosmakelijk verbonden risico op herinfibulatie, met haar eigen familie en/of de lokale samenleving als actor(en) van vervolging en een totaal gebrek aan overheidsbescherming omwille van de specifieke diepgewortelde maatschappelijke Somalische context.

29. Artikel 48/7 Vreemdelingenwet verdient dus de toepassing, minstens had verwerende partij beter 'goede redenen' moeten aanvoeren om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade die ze reeds heeft ondergaan en waarmee ze opnieuw bedreigd wordt, zich niet opnieuw zou voordoen.

Gelet op het voorgaande meent verzoekster dan ook dat zij voldoende elementen heeft aangeleverd die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees of op een reëel risico op ernstige schade die de toekenning van de vluchtelingenstatus conform artikel 48/3 Vreemdelingenwet, respectievelijk de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus conform artikel 48/4 Vreemdelingenwet, rechtvaardigen.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is."

2.2. Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster "Medisch attest VGV van 8 juni 2022 opgesteld door Dr. H. G."

Beoordeling

1.

2.

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. In haar verzoekschrift stelt verzoekster een vervolgingsvrees te koesteren ten aanzien van Somalië omwille van een risico op vrouwelijke genitale verminking. Zij stelt te vrezen opnieuw herbesneden te worden.

5. Het verzoekschrift benadrukt de hoge prevalentiegraad van vrouwenbesnijdenis, het gebrek aan doortastende wetgeving en de diepgewortelde maatschappelijke en sociale normen die hier aan de basis liggen.

Uit het door verzoekster aangehaalde rapport “*Country Guidance: Somalia | Common analysis and guidance note*” van augustus 2023 van EUAA blijkt dat vrouwen die slachtoffer zijn van vrouwenbesnijdenis type 3 (infibulatie) vóór de geslachtsgemeenschap gedesinfibuleerd worden. Andere redenen voor desinfibulatie kunnen de voorbereiding op een bevalling zijn of omwille medische redenen die verband houden met vrouwenbesnijdenis, zoals complicaties tijdens de menstruatie. Het rapport stelt verder dat herinfibulatie (na gedesinfibuleerd te zijn, opnieuw geïnfibuleerd worden) voorkomt in alle delen van Somalië, omwille van uiteenlopende redenen, waarbij de bevalling een veelvoorkomende reden is. Bij geïnfibuleerde vrouwen die vrouwenbesnijdenis type 3 ondergaan hebben, wordt dit proces doorgaans herhaald voor de eerste twee tot vier baby's. Het rapport stelt dat vrouwen in Somaliland, waar verzoekster afkomstig van is, vaak onder maatschappelijke druk herinfibulatie ondergaan. Dit rapport is actueel en recenter dan de door verweerder bijgebrachte COI Focus “*Somalië: Vrouwelijke genitale verminking (VGV) in Somaliland en Puntland*” van 9 juni 2016.

6. Uit verzoeksters verklaringen en het neergelegde medisch attest van 8 juni 2022 volgt dat verzoekster een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, waarbij de clitoris en de kleine schaamlippen besneden werden. In het verzoekschrift stelt verzoekster dat haar schaamlippen na haar eerste bevalling een eerste keer opnieuw dichtgenaaid werden, dat deze vervolgens door penetratie geopend werden in het kader van haar tweede zwangerschap en dat ze na haar tweede bevalling een tweede keer geïnfibuleerd werd, deze keer door de verpleegster die haar bevalling thuis begeleidde. Verzoeksters verklaringen vinden steun in het medisch attest van 8 juni 2022 dat uitdrukkelijk stelt dat de kleine schaamlippen naar aanleiding van de twee

bevallingen geopend en opnieuw gesloten werden ("*ouverture et refermeture par accollement des petites lèvres lors les 2 accouchements*").

Waar verweerder in de bestreden beslissing verkeerdelijk stelt dat verzoekster geen herinfibulatie onderging na haar (eerste) bevalling, dient te worden opgemerkt dat verzoekster het medisch attest - waarin expliciet vermeld staat dat verzoekster na haar twee bevallingen opnieuw gesloten werd - nochtans reeds voorlegde aan verweerder tijdens het persoonlijk onderhoud. Waar in de bestreden beslissing wordt benadrukt dat verzoekster na haar eerste bevalling nog bij haar familie woonde, wat zou staven dat haar familie geen vervolgende actoren zijn, kan enkel worden vastgesteld dat verzoekster aangeeft dat zij onder maatschappelijk-familiale druk opnieuw geïnfibuleerd werd. Hoe dan ook blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat er, ondanks het voorliggen van voornoemd medisch attest, geen vragen werden gesteld over verzoeksters besnijdenis, desinfibulatie(s) of herinfibulatie(s).

7. Overeenkomstig artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet vormt het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In casu blijkt verzoekster een besnijdenis type 3 te hebben ondergaan en daarna twee keer gedesinfibuleerd en opnieuw geïnfibuleerd te zijn.

Er zijn *in casu* geen goede redenen voorhanden om aan te nemen dat de genitale verminking (desinfibulatie en dan herinfibulatie) zich niet opnieuw zal voordoen, bijvoorbeeld na seksuele betrekkingen, zwangerschap, bevalling of omwille van medische redenen die verband houden met vrouwenbesnijdenis, zoals complicaties tijdens de menstruatie. Temeer gezien uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeksters dochter erkend werd door verweerder omdat er in haar hoofde een risico op vrouwelijke genitale verminking bestaat, wat impliceert dat verweerder meent dat verzoeksters dochter hiertegen niet beschermd kan worden bij terugkeer naar Somalië. Een dergelijke vaststelling ondersteunt verzoeksters bewering dat zij zelf een volgende desinfibulatie en herinfibulatie onmogelijk zal kunnen weigeren omwille van de maatschappelijke en familiale druk in Somalië.

8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoekster, het medisch attest dat werd voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar haar land van herkomst in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep.

9. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS